

saa skal nedlagt Arbejde optages; efter at Tvisten er undergivet Voldgift, maa ingen af Parterne beslutte, at Arbejdet skal standses paa Grund af Tvisten, forinden Forsøget paa at faa den afgjort ved Voldgift kan anses for at være frugtesløst. Det er jo navnlig det, som er Ulykken ved Arbejdsstridigheder, at i Uger og Maaneder kan Arbejdstvisten være, og Arbejdet ligge stille, saa at Tusinder af Arbejdere gaa arbejdsløse, skønt de ere fattige og trænge til at tjene noget, og hele Samfundet lider derved. Jeg har ganske loyalt refereret den omtalte Lov som et Skridt henimod at faa gjort noget der oppe. Men nu vil jeg minde de Herrer om, saavel som hele det høje Ting, at i et Foredrag, som den ærede Minister holdt den 7de April, har han jo tydeligt og klart oplyst, at i de forskellige Lande omkring os havde de Lovgivning paa dette Omraade, men vi havde ingen som helst i Danmark. Vi ere altsaa i dette Stykke ganske særlig stillede. I de andre Lande er der allerede begyndt at lovgives om disse Forhold, om Voldgiftsretter, om Arbejdsretter og lignende, men i Danmark er der endnu ikke nogen som helst Lov, der er kun, hvad der ad Frivillighedens Vej hidtil er etableret. Der er gjort Forsøg flere Gange, men det er ikke lykkedes endnu at komme til noget Resultat i denne Retning her hjemme i Danmark.

Saa sagde det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds, at jeg havde sagt i mit Foredrag forleden, at Arbejderne fik altid Ret. Nej, det har jeg ikke sagt, og jeg er overbevist om, at det staa der heller ikke i Tidenden. Men jeg havde hørt, sagde jeg, en Fugl synge om, at Arbejderne som oftest fik Ret, og derfor vilde de store Arbejdsgivere ikke være med til disse Voldgiftsretter; det vilde de nu en Gang ikke, for de mene ikke, det er i deres Interesse. Og saa udtalte jeg, og jeg er overbevist om, at jeg er enig med mine Partifæller, at naar Arbejderne have Ret, bør de naturligvis have Ret, og selv om Arbejdsgiverne og de store Pengematadorer skulle komme til at tabe Slaget, skal det virkelig ikke afholde mig fra at støtte Gennemførelsen af denne Sag; det kan ingen Grund være for mig til at være mod at forsøge noget lignende her, at Arbejderne som oftest have Ret, saa der maa det ærede Medlem have misforstaaet mig. Over for det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen), som efter min Mening baade i Dag og forrige Gang ikke talte om det,

der forelaa, men om noget helt andet, der maaske kan komme til at foreligge, skal jeg sige, at min Kærlighed til Kristeligt dansk Fællesforbund ikke er nær saa inderlig, som han tror, men jeg har aldrig holdt mig for god til eller skammet mig for — og det har jeg lært adskilligt af — hvor som helst jeg har mødt noget i Livet, som jeg maaske tidligere har bildt mig ind ikke var rigtigt, og jeg saa har faaet Oplysning om det og har set, at der dog var noget rigtigt i det, da at erkende, at der maaske dog var noget, der kunde bruges. Derfor behøver man jo ikke at være enig i alt, men for øvrigt kan jeg virkelig ikke se, at der i det Program, Kristeligt dansk Fællesforbund har, er noget, som man kan have imod; de 12 Programpunkter, denne Forening har, har jeg jo tilladt mig her i Tinget at læse op, og de staa altsaa i Rigsdagstidenden, og jeg skal ikke trætte det høje Ting med at læse dem op igen. Jeg kan ikke indse, at denne Forening er noget, som man skulde sky som Ild og Vand. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) sagde et Ord med Hensyn til Foreningsretten, jeg gerne vilde dvæle et Øjeblik ved. Det ærede Medlem hævdede, at vi skulde gøre noget for, at Foreningsretten kunde blive beskyttet. Ja, det er jeg villig til, hvad Øjeblik det skal være. Jeg vil godt være med til at beskytte Foreningsretten, men jeg vil ikke være med til at beskytte den Slags Foreningsret, der bestaar i, at Socialdemokraterne alene skulle have Lov til at lave Foreninger og skulle have Lov til at kalde dem, der ikke ville gaa ind i disse Foreninger, for Skruebrækkere og foragtelige Personer. Det er det Privilegium, Socialdemokraterne ville have, men det vil jeg ikke være med til at give dem, thi det er ikke frisindet. Men her se vi, hvilken mærkelig Modsætning der er mellem det ærede Medlem, der sidst talte (N. Andersen), og det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds. Det ærede Medlem, som talte sidst, troede, at vi vare saa naive, at vi mente, at Arbejdere og Arbejdsgivere absolut skulde staa mod hverandre som Fjender, som Ild og Vand og være mod hverandre. Ja, hvad er det ved Kristelig Fællesforbund, som Socialdemokraterne anke over, hvorfor ville de ikke anerkende det? De sige: det er en elendig Forening, fordi Arbejdsgivere og Arbejdere staa sammen i en Forening; det kan aldrig være noget godt og rigtigt eller i Arbejdernes Interesse, at Arbejdsgiverne og Arbejderne slutte sig